

Am un secret.

Ceilalți își închipuie că desenez în caietul meu când stau pe banca mică de sub cuierul de haine, în spatele clasei. Își închipuie că visez așteptând să vină seara. Iar învățătorul trece pe lângă mine dictându-le elevilor lecția.

Își lasă mâna pe părul meu.

Dar eu sunt un soldat aflat în misiune. Spionez dușmanul. Îmi pregătesc planul.

Sunt căpitanul Rosalie.

Sunt deghizată într-o fetiță de cinci ani și jumătate, am pantofi roșii, rochie roșie și părul roșu. Ca să trec neobservată, nu port cască sau uniformă. Stau locului aici, în tăcere. Pentru ceilalți copii, mai mari, sunt fetița care vine și se așază în spatele clasei, și nu face nimic toată ziua.

Mama lucrează la fabrică de la începutul războiului, de când tata a plecat să lupte. Acum sunt prea mare să mai merg la doică, prin urmare, în fiecare dimineață, mama mă lasă în zona adăpostită a curții școlii pentru copiii mai mari, chiar înainte de răsăritul soarelui.

La acea oră, curtea este pustie. Aștept de una singură, mâncând pâinea unsă cu unt pe care mama

mi-a împachetat-o într-o batistă mare de-a tatei. Căinii latră în depărtare, undeva prin ogrăzi. Frunzele moarte se preumblă foșnind prin curte.

Învățătorul sosește la ora șapte dimineața. De când s-a întors din război, nu mai are decât o mână. Dar zâmbește de parcă ar fi ceva grozav să aibă o mână. Și, pe lângă asta, să fie acolo, în tăcerea școlii.

— Tot la post, domnișoară?

Ar trebui să-mi spună „căpitane“ și să pocnească din călcâie, dar eu nu scot o vorbă. Misiune secretă. Nu pot lăsa să se ghicească nimic.

Învățătorul i-a zis mamei la începutul anului că o să aibă grijă de mine, c-o să mă lase să stau în spatele clasei pentru copii mai mari, să-mi fac desenele, că o să-mi dea un caiet și niște creioane. Mama i-a mulțumit strângându-i îndelung mâna.

Îi țin geanta încăpătoare cât el deschide școala. Lucrurile lui emană o aromă de lemne arse și de cafea. Cred că așa miroase casa plină de lumină unde locuiește, situată chiar în spatele școlii.

Unul dintre copiii mai mari, Edgar, vine înaintea celorlalți, fiindcă intră mereu în bucluc și trebuie să facă focul în soba din clasă, ca pedeapsă. Îmi place mult de Edgar. Îmi dau seama că nu e deloc atent, că nu vrea să-nvețe să numere ori să citească, dar într-o bună zi o să-l fac locotenent. Edgar îmi dă voie să aprind chibritul și să-l arunc în sobă. Când se aprinde, focul are culoarea părului meu, e ca un frate mai mic care-mi seamănă.

Când ajung elevii, mă aflu deja la locul meu, în spatele clasei, lângă perete. Sunt cu doi sau trei ani mai mari decât mine.

Mă las acoperită de paltoanele pe care le atârnă
deasupra capului meu, fără să-mi dea vreo atenție.
Aștept puțin și, când sunt toți la băncile lor, cu
spatele la mine, împing la o parte paltoanele, ca și
cum aș țâșni de sub tufe și i-aș ataca prin sur-
prindere, din urmă, într-un luminiș.

Numai Edgar vede cum îmi țin strâns
caietul în mână. Dar eu deja sunt atentă la
învățător, care citește cu glas tare de pe pri-
ma pagină a ziarului. În fiecare diminea-
ță ne dă veștile despre război.

— Ieri, marți, trupele germane au fost zdrobite pe fluviul Somme. Ostașii noștri luptă și câștigă victorii.

Adaugă:

— Trebuie să avem încredere.

Pomenește apoi câteva nume misterioase: Combles, Thiepval... Sate recucerite.

Învățătorul ne dă întotdeauna vești bune, nicio dată rele. Îi lasă pe elevi să rămână puțin mai mult în picioare, în spatele băncilor, în liniște. Le spune că trebuie să se gândească la soldații noștri care-și dau tinerețea, chiar viețile. Uneori, când vorbește așa, am impresia că se uită la mine, și atunci mă uit în altă parte ca să nu îi atrag atenția. Oare știe de misiunea mea?

Când, într-un sfârșit, clasa se așază, mă prefac că mă aflu în altă parte, pierdută în gândurile mele, deși sunt perfect concentrată. Sunt Căpitanul Rosalie și m-am infiltrat în trupa lor în această dimineață de toamnă din 1917. Știu ce am de făcut. Într-o zi o să fiu decorată cu o medalie pentru asta. Deja licărește adânc înăuntrul meu.

Pistruii de sub ochii mei, animalele pe care le desenez, ciorapii lungi până la genunchi... toate astea sunt doar camuflaj. Am auzit că soldații se ascund cosându-și ferigi pe uniforme. Ferigile mele sunt cojile juliturilor de pe genunchi, privirile visătoare, cântecele pe care le îngân ca să am aerul unei copile.

Învățătorul încercuiește simboluri pe tabla neagră, iar elevii le recită cu glas tare. Băiatul din prima bancă se ridică și se apropie de tablă.

